

האמת על תבורי

כקצין בכיר לשעבר במישטרת ישראל, ברצוני להביע את הערותי לגבי הכתבות שפורסמו בעולם הזה (2076 והלאה) על מפכ"ל המישטרה. את חיים תבורי מכיר אני ועבדתי תחת פיקודו קרוב ל-27 שנים. כידוע, מר תבורי משרת במישטרת ישראל עוד מתקופת המנדט, ועקב תפקידיו הר

שונים נאלץ, מיספר פעמים, להעתיק את מקום מגוריו ולהתגורר בדירה מישטרית. כידוע, בגמר תקופת כהונתו הנוכחית ב' מישטרה יפרוש מר תבורי מהחייל ויאלץ לפנות את הדירה המישטרית. כאדם נבון, שלא כמו אחר במעמדו, דאג ליום זה בכוחות עצמו והכין לעצמו דירה במושב מסלול, רצה לטפל במשק חקלאי. הוא רצה להמשיך לדרכו כי אדם עניו, ולא לדרוש מהממשלה שתדאג לו לדירה ולמקום עבודה, כמו מנהל באחת החברות, כנהוג במדינתנו, אשר לבנו, ער-סר תבורי, ואשתו — הרי יש לברך את יומתם להפוך מתיישבים חקלאיים במושב מסלול. לא תמיד, לצערנו, רואים תופעה חיובית כזו: שאדם בוגר בית-ספר חקלאי ואשתו, אחרי שסיימו פקולטה לחקלאות, יבחרו בדרך זו.

תבורי

התיישבותם במושב מסלול הידוע המקצור עי שלחם, יתרמו רבות לפיתוח מושב זה ומושבים אחרים שבסביבה, אשר בוודאי ייעזרו בהם. כל מושב היה קולט אותם בשימחה, והיה מעמיד לרשותם דירה חינם ועוד כל מיני הטבות ותמריצים אחרים. אך מישפחת תבורי לא חיפשה זאת, ובגנה את ביתה בכספם. לפי הכתבה — הרי מדור בר בסך-הכל בהלוואה כספית עם ריבית. כך אדם, חבר מושב, או הרוצה להתיישב במושב, זוכה בתנאים טובים הרבה יותר מאלה של מישפחת תבורי.

מר חיים תבורי הינו ציוני גדול, אשר הקדיש את חייו למדינת ישראל עיד לפני שקמה. כל תושבי הנגב זוכרים אותו ל' טובה, ונעזרו בו רבות בתקופת שירותו באיזור. הוא אהב את השוטר ועזר לו ב' תקופות המצוקה. הכיר אישית אותו ואת בני-משפחתו. מר חיים תבורי פעל רבות לשיקום עבריינים, ובמידה רבה הצליח להחזירם למושב ולהופכם לאזרחים טובים ושוטרי-חוק. הוא עזר אפילו לפרוצות לח' זור לדרדריה-השר, וגרם להן לנטוש את עיסוקן, להקים בית, להינשא, ולהפוך ל' נשים הגונות. מר תבורי היה לא רק מסקד, אלא גם אבא טוב.

ולגושא השני המוזכר בכתבה, המתייחס לפקד יעקב פירסט. אכן פקד יעקב פירסט מכיר אני עוד מלפני 18 שנים, בעת גיוסו למישטרת ישראל. תקופה ארוכה עבדנו יחד, ועד היום אנחנו ידידים טובים. אכן אני מקבל את הטענה שהופיעה בכתבה כאילו מר תבורי ירד לחינוך ההיפך הוא הנכון. פקד פירסט התגייס למישטרה בזמן שחיים תבורי היה מפקד נפת הנגב. פקד פירסט עבד בחקירות, והצליח בעבודתו וזכה בקידום. זה היה תבורי אשר שלחו לקורס-סמלים ולקורס-קצינים. תבורי הוא אשר המליץ על העלאתו בדרגה בכל ה' שלבים, מדרגת סמל עד לקצונה.

חיים תבורי מינה את פקד פירסט ל' תפקידים חשובים במישטרת ישראל, המת' אימים לכישוריו. כגון: ראש מישטרת-חוק רות בתחנת באר שבע, ראש מחלק-חקירות ב' לישבה, מפקד תחנת דימונה, מפקד תחנת אופקים, וכיום ראש מחלק-מודיעין במרחב הנגב. פקד פירסט התפטר מהמישטרה פע' מיים, וכשרצה לחזור, היה חיים תבורי זה אשר המליץ על החזרתו. לאור האמור לעיל, אין ראוי היכן ובמה מתבטאת הירידה לחייו.

לדעתי, הכתבה לא העריכה נכונה את חיים תבורי, והעמידה אותו באור שלילי תוך התעלמות מכוננותיו הטובות ופעולותיו הנעלות ותרומתו הגדולה לשירות ה' מדינה. הוא היה הכותל המערבי של שוטרי הנגב ובני-מישפחתיהם. תושבי האיזור ר' עברייני האיזור. חיים תבורי ראוי להירשם בספר-הזהב.

דויד הראל, דופקים

היתה זו אחת היחידות הסדירות של צה"ל שנאלצו לספוג את מכות-האש הרא' שונות של המצרים. מרבית אנשיה נהרגו או נפצעו. מבלי לחשוב פעמיים, ואף מבלי שהייל, הצטרף רמי ליחידה כדי למלא את מקום אלה שנפלו. הוא הספיק עוד להגיע לתל-אביב לחופשה של 24 שעות, שבה מסר למערכת סידרת תצול' מים שצילם בקרב יחידות צה"ל בתקופת ההמתנה של לפני צליחת התעלה. אחר-כך חזר ליחידתו כלוחם, לא כצלם, כשהוא נושא עימו את מצלמתו.

כמפקד-נגמ"ש השתתף בהסתערות של יחידתו על החווה הסינית, אחרי שיחידת' הצנחנים שהסתערה עליה קודם-לכן הוכ' תה אנושות. רינו צורר, כתב העולם הזה דאז שהצטרף עם רמי ליחידת-השיריון שלו, תיאר את רגעיו האחרונים:

"אנחנו מסתערים. רמי עדיין בנגמ"ש מאחור. אינו מורשה להשתתף בקרב. מא' הרי הטנקים העטים על החווה הסינית' מטהרים הנגמ"שים את האיוור מיתודות ח"ר מצריות. הכוח נתקל בחומת-אש עזה. מיספר טנקים שלנו נפגעים. המפקד פוקד לסגת מעט להתארגנות, עד לתק' פה השנייה. מטוסי חיל-האוויר שלנו מפ' ציצים את החווה הסינית' מבעד לרעם ההפצצות נשמע קולו של רמי בקשר: בוקר טוב. חושבים למות לבר או יחד אתי?"

"המ.ם. פוקד עליו להישאר מאחור. רמי מתעקש: בשביל מה באתי? אני רוצה ללל את הקרב. גתרים לבקשתו. רמי מצטרף לכוח המטהר. המצלמה ליד עיניו והוא יורה ומצלם. מצלם ויורה.

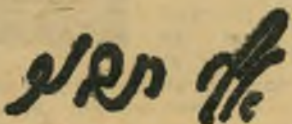
"מתכוננים להסתערות שנייה. הפעם רמי יאנתו. רמי צועק באירוניה: לכל כדור יש כתובת... או שתדע... ולאחר מכן מוסיף: "בששת-הימים נהרג צלם של הני"ף. אחר-כך פירסמו את התמונות ש' היו במצלמה שלו. תזכור את זה, נכון?" כעבור כמה דקות, אחרי ששכך הקרב, פגע כדור בודד ברמי, כאשר גיבץ ליד המקלע בנגמ"ש. המצלמה היתה תלויה על צווארו. סירטי-הצילום שלו נותרו ב' תוך הנגמ"ש. הם הובאו למערכת ופורסמו עוד באותו שבוע. מעל דפי גיליון-המיל' חמה המיוחד של העולם הזה. רמי לא ראה אותם מעולם.

כשהגיע רמי להפרין למערכת הוא היה כבר צלם ותיק ומוסר. כבר כנער היו לו הישגים באמנות הצילום. הוא צילם מגיל 12, וצילומיו התפרסמו דרך-קבע כימעט בכל אלבומי-הצילום בעריכתו של הצלם פיטר מרום. בתחרויות-צילום ש' נערכו עליידי כתבי-עית' מקצועי לצילום, וזה בקביעות בפרסים, ולא-אחת בפרס ראשון.

הקירות בחדרו שבדירת הוריו היו מכור' סים תצלומי-אמנות שצילם. היו אלה ב' עיקר גופים ירושלמים, שביטאו את אה' בתו הגדולה — ירושלמים. במלאות ארבע שנים לנפילתו של רמי, הכריזה האקדמיה לאמנות בצלאל בירוש' לים על פרס לסטודנט המצטיין בצילום ב' אקדמיה, על שמו של רמי הלפרין ו'ל. הפרס, שימומו עליידי קרן מיוחדת ש' הוקמה עליידי מישפחת הלפרין וועד נאמ' גי בנק קופת-עם (שבו עבד אביו של רמי, לוי הלפרין) לזיכרו של רמי, נועד לעודד ולקדם את לימודי הצילום באקדמיה, והוא יינתן לסטודנטים אשר בעבודתם וביצירתם גילו הבנה וגישה מיוחדות לצילום.

- מועמדים לפרס על שם רמי הלפרין יהיו סטודנטים של בצלאל שהתמודדו ב' צילום כמדיום חזותי וכאפשרות בישוי. ואשר יגישו את עבודותיהם לשיפוט. השי' קולים להענקת הפרס יהיו:
- הגישה החזותית והרעיונית בעבודת הצילום.
- תהליכי העבודה והביצוע הטכני.
- צורת הגשה של העבודה.
- הענקת הפרס לסטודנטים הזוכים תיע' שה מביסגרת הטכס השנתי של חלוקת התארים לבוגרי האקדמיה, בתחילת שנת הלימודים תשל"ח.

ואם יימצאו בין הסטודנטים-לצילום של בצלאל כאלה שבתום לימודיהם ייצו להמשיך את דרכו של רמי הלפרין במער' כת העולם הזה, כצלמים, במיקצוע ובי' הווייה" — כפי שהגדיר תקנון הפרס את רמי — הדרך פתוחה לסנאים.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עודמפרם" • מורפם ב' הרפום החדש" בע"מ, תל' אביב, רח' בן-אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "ציונקוגרפיה כספו" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: אדו תבור • עורך תכנית: יוסף שנון • עורכת כיתוב: נורית יהודאי • ראש המינהלה: אברהם פיטון • מח' המודיעות: רפי זכרוני • המו"ד: העולם הזה בע"מ.

רבים למצב נורמלי. מכאן נובעת השקפת עולם של מצור וחוסר-סובלנות.

רמי הלפרין ז"ל, הצילום כחוייה

ז'יא ירי

בשבוע שעבר סיפרנו לך על הרצ' אתו של אורי אבנרי באולם קבולות-הפנים של ארמון-הקיסר בווינה, עליפי הזמנתו האישית של ראש-ממשלת אוסטריה, שגם הצגי את אבנרי לפני הצמרת המדינית והתרבותית שהתכנסה במקום.

לפני ההרצאה התעוררה הבעייה איך להציג את אבנרי. באוסטריה לא יתואר אדם חשוב שאין לו תואר. בסידרת הירר צאות החצי-שנתיות, שבמיסגרתה דיבר אבנרי, הופיעו עד כה סנטורים, נשיאים, מנכ"לים. באיזו תואר ניתן להציג את אבנרי, שאינו פורפסור ולא דוקטור, וגם חבר-כנסת אינו כעת?

המארחים התחבטו בבעייה והחליטו לה' ציי את אבנרי כ"הר שף-רדקטור" וכך, במשך הערב כולו, פנו אליו השואלים המתווכחים בתואר "האדון העורך-הרא' שי" טוען אבנרי: "מכל התארים שהיו לי בחיים, זהו אחד משני התארים היחיי דים הנראים לי". השני: מ"ס-כ"ף ביחיי דה קרבית.

איד נתקלה הרצאתו של אבנרי על-ידי 1600 האיש שנכחו באותו מעמד — רובם פרוספורים, דיפלומטים, פקידים בכירים ואילי-משק? על כך ניתן לעמוד מן הדיווח העיתונאי בעיתוני וינה, וברא' שם ארביטרי-צייטונג, ביטאון מיסלגתי-השילטון.

כתב העיתון, במאמר ראשי ב' עמוד הראשון:

"אט תרצה, אין זו אנדה" — את הפסוק הזה של תיאודור הרצל, מייסד הציונות, הזכיר אורי אבנרי בהרצאה שנשא ביום ב' בערב עליפי הזמנת מכן רנר בארמון הקיסר. אותו פסוק ריחף גם על דבריו. למרות הפסימיות, שבה מתייחס אבנרי למצב הנוכחי במיוחד התיכון, ולמרות שהוא משוכנע כי בחודשים האחרונים החומצה התזמנות ממשלת מאד להתקדם לקראת שלום, הרי זה האלטרנטיבה ה' יכולות לבוא תחת הסדר בין ישראל וה' פלסטנים אינן קיימות למעשה. גם אם-כן, הקרואים להסדר כזה, עדיין חל-שים כיום — מה היה כוחו של הרצל, כאשר השמיע את חזונו על מדינת-יהוד' דים?

אחד הרגעים המרגשים ביותר בהרצאה היה כאשר דיבר אבנרי על החזון, שאותו שמע מפי אחד הפלסטינים שעמים מקיי' מיים הוא וחבריו מגעים קבועים: העולם הערבי על ממדיו ועושרו, וישראל על ה' ידע הטכנולוגי והמיבנה החברתי הדמוקי רטי והמתקדם שלה — יכולים ליצור ביחד מרחב שמי, שיעמוד בשורה הראשונה של מוקדי-התרבות בעולם, ושיבטיח רוחה וביטחון לתושביו.

אם... אבל גם "אם" זה מצא תשובה בדמותו של המרצה עצמו. כאשר הודה בשעת הוויכוח, בעיקבות הדברים שנאמרו על אש"ף: גם אני הייתי טרוריסט. ההכ' היה שיש משמעות יחסית לסיווג כזה ב' מילחמת-שיחורר לאומית היא אכן תנאי מוקדם להשגת הסכם, שיהפוך את הטרור ריום למה שהוא מהווה בתנאים "נורמי ליים": פשע. אולם בארץ הפך מצב' המלחמה הבלתי-נורמלי בעיני אנשים